

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně: **J. P.** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16.6.2014, o nároku na starobní důchod

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyni byla zamítnuta žádost o starobní důchod z důvodu nezískání potřebné doby pojištění.

[2] Žalobkyně podala v zákonné lhůtě žalobu, ve které uvedla, že v Československu pracovala více než 9,5 roků, byla uznávaným a respektovaným pracovníkem, a když dosáhla 60ti let, podala žádost o důchod, avšak v rozhodnutí bylo uvedeno, že podmínky splní až po dosažení 61 let + 8 měsíců. Proto podala novou žádost a najednou je jí sděleno, že musí čekat do 67 let + 10 měsíců. Uvedeným rozhodnutím se cítí poškozena, a pokud jí za odpracovaných 9,5 roků nepřísluší důchod, žádá o vrácení zaplacených příspěvků do důchodového fondu.

[3] Žalovaná k žalobě uvedla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí byly žalobkyni nastíněny podmínky pro vznik nároku na starobní důchod. Žalobkyně získala důchodového věku dovršením 61 let a 8 měsíců dne 27.2.2014, avšak k tomuto dni nezískala alespoň 30 roků pojištění, neboť získala pouze 26 roků a 195 dnů pojištění. Získaná doba pojištění 26 let založí nárok na důchod až dosažením 67 let a 10 měsíců, což v případě žalobkyně je až dne 27.4.2020. Navrhla z uvedeného důvodu žalobu zamítnout.

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 5.5.2014. V odůvodnění uvedla, že rozhodnutím ze dne 5.5.2014 byla žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zdp), s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 883/2004 a Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 987/2009, zamítnuta. Dále, že účastníci řízení mohl být přiznán starobní důchod buď výhradně na základě českých dob pojištění získaných dle českých právních předpisů anebo poměrem doby pojištění získané v České republice a celkové doby pojištění v případě, kdy je podmínka potřebné doby pojištění splněna pouze na základě čl. 52 odst. 1 Nařízení č. 883/2004. Důchodový věk účastnice řízení dle českých předpisů činí 61 let a 8 měsíců, toho dosáhla k 27.2.2014 a doba pojištění činí 30 let. Vzhledem k tomu, že k uvedenému datu získala pouze 26 roků a 195 dnů pojištění, nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod.

[5] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalovaná žalobkyni eviduje celkem 26 roků a 195 dnů, přičemž z této doby jako dobu pojištění na území ČR vykazuje 3516 dnů, a to v období od 21.5.1970 do 7.6.1971, od 23.10.1972 do 30.11.1973, od 1.8.1984 do 31.3.1990, od 2.4.1990 do 30.6.1990 a od 10.3.1997 do 30.9.1998. Rozhodnutím ze dne 5.5.2014 žalovaná žádost o starobní důchod zamítla z důvodu nesplnění doby pojištění, tj. 30 let pojištění k dosažení důchodového věku k 27.2.2014. Žalobkyně v námitkách ze dne 12.5.2014 proti rozhodnutí ze dne 5.5.2014 nezpochybnila vykazující dobu pojištění, jen vyslovila údiv, že jí nárok na starobní důchod vznikne až po dovršení 67 let věku. Dále zjištěno, že již v roce 2012, a to rozhodnutím ze dne 28.11.2012, byla žalobkyni zamítnuta žádost o starobní důchod z důvodu nedosažení důchodového věku a nezískáním třiceti let pojištění.

[6] V dané věci je nutno především konstatovat, že bylo nutno podmínky nároku na starobní důchod žalobkyně posuzovat dle českých právních předpisů s odkazem na Nařízení Rady (ES) č. 883/04, konkrétně článek 52. Podle citované právní úpravy příslušná instituce vypočte výši náležející dávky buď podle právních předpisů, které uplatňuje, a to pouze pokud jsou splněny podmínky nároku na dávky výhradně podle vnitrostátního práva, nebo výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky

(poměrná dávka), na kterou by osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje.

[7] Podle české právní úpravy nárok na starobní důchod (obecný) vznikne splněním dvou podmínek, a to dosažením důchodového věku a získáním potřebné doby pojištění (§ 28 zdp).

[8] Podle ust. § 29 odst. 1 písm. f) zdp pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 30 let a dosáhl důchodového věku v roce 2014.

[9] Důchodový věk je upraven v ust. § 32 zdp následovně: V českém právním systému u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k zdp. Důchodový věk je upraven diferencovaně pro muže a pro ženy, přičemž u žen je dále důchodový věk rozlišen podle počtu vychovaných dětí. Žalobkyně je narozena 27.6.1952, nevychovala žádné dítě, proto její důchodový věk činí dosažením 61 let + 8 měsíců, tj. 27.2.2014.

[10] Aby žalobkyni vznikl nárok na starobní důchod v okamžiku dosažení důchodového věku, tedy ke dni 27.2.2014, musela by současně k témuž dni splnit podmínku doby pojištění, jak uvedeno v odstavci [8] tohoto rozsudku, tedy mít 30 let pojištění. Těchto 30 let pojištění by žalobkyně musela získat buď jen na území České republiky, nebo jako součet doby pojištění získané v Polsku a České republice (dříve Československu). Žalobkyně k datu 27.2.2014 nezískala 30 let pojištění, získala toliko 26 roků a 195 dnů. Žalobkyně ani ve správním řízení, a konečně ani v žalobě, nezpochybnila rozsah doby pojištění vykazovaný žalovanou. S ohledem na právě uvedené, žalobkyni nevznikl ke dni 27.2.2014 nárok na starobní důchod dle zákona č. 155/1995 Sb., neboť žalobkyně sice dosáhla důchodového věku, avšak nezískala alespoň 30 let pojištění.

[11] Pokud žalobkyně vytýká, že se cítí podvedená a poškozená českými důchodovými orgány s ohledem na tvrzení, že jí nárok na starobní důchod vznikne až v 67 letech a 10 měsících, soud k tomu konstatuje následující. V českém systému došlo zákonem č. 306/2008 Sb. k prodloužení potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod. Podle právní úpravy před účinností citovaného zákona (před 21.8.2008) činila potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod při dosažení důchodového věku aspoň 25 roků. Tato délka doby pojištění však byla vyhodnocena jako nedostatečná a odporující již současné realitě, proto bylo přistoupeno k postupnému prodlužování doby potřebné pro nárok na starobní důchod až na 35 let (srovnej důvodovou zprávu k zákonu č. 306/2008 Sb.). Pro pojištěnce, kteří dosáhli důchodového věku v roce 2014, se tak vyžaduje 30 let pojištění. Kdyby žalobkyně dosáhla důchodového věku v roce 2010, pak by jí pro vznik nároku na starobní důchod stačila doba pojištění, kterou dosáhla. Soud zdůrazňuje, s odvoláním na odstavec [4] tohoto rozsudku, že žalobkyně již předchozím rozhodnutím ze dne 28.11.2012 byla informována o podmínkách nároku na starobní důchod, tedy i podmínce 30ti let pojištění.

[12] Soud přisvědčil žalované v jejím vyjádření k žalobě, že získaná doba pojištění

v rozsahu 26 let založí žalobkyni nárok na starobní důchod až při dosažení věku 67 let + 10 měsíců, tj. ke dni 27.4.2020, neboť podle § 29 odst. 2 písm. f) pojištěnec má nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odst. [1] a získal dobu pojištění nejméně 20 let a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.

[13] Pokud se týká námitky ohledně vrácení zaplacených příspěvků do důchodového systému, soud se touto nemohl zabývat, neboť předmětem řízení byla zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci nároku na starobní důchod, nikoliv rozhodnutí ve věci pojistného. Nicméně soud podotýká, že dle české právní úpravy zaměstnanec v pracovním poměru je povinen platit do státního systému pojistné na důchodové pojištění bez ohledu na to, zda délka jeho pojištění mu založí nárok na důchodovou dávku, neboť v ČR způsob financování sociálního pojištění je postaven na průběžném financování, který je založen na mezigenerační solidaritě, při které generace aktivních hradí dávky „svým rodičům“.

[14] Soud na základě shora uvedeného žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí respektoval ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s., vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

[16] Výrok III. tohoto rozsudku o nákladech státu je odůvodněn ust. § 36 odst. 2 s.ř.s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 19.8.2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně